

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **V. S. N.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 5. 2019, č. j. 41 A 12/2019 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Barty **s e u r č u j e** částkou 3 400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 26. 3. 2019, č. j. CPR-11943-3/ČJ-2019-930310-V242, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 2. 2019, č. j. KRPU-14053-41/ČJ-2019-040022. Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil mu dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku a stanovil mu dobu k vycestování z území České republiky do třiceti dnů od nabytí

právní moci rozhodnutí. Současně vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované správní žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“). Krajský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Důvodnými neshledal námitky poukazující na nepřezkoumatelnost odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Podle krajského soudu žalovaná řádně odůvodnila své závěry, resp. postupovala zcela v souladu s právní úpravou a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle krajského soudu bylo možno předmětné protiprávní jednání stěžovatele podřadit pod § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce o nízké závažnosti jeho protiprávního jednání. Důvodnými neshledal ani námitky poukazující na nepřiměřenost délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Podle krajského soudu nebyly splněny ani podmínky pro aplikaci § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, ve které dovozoval nepřiměřenost rozhodnutí o vyhoštění a stanoví doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie (dále též „EU“). Podle stěžovatele nebylo s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci, resp. nízkou závažnost jeho protiprávního jednání možno vydat rozhodnutí o vyhoštění. Podle stěžovatele bylo nutné v jeho případě aplikovat § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nepřiměřená je i délka doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky, resp. EU. Stěžovatel dále polemizoval s odůvodněním rozsudku krajského soudu. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak napadený rozsudek krajského soudu, tak i žalobou napadené rozhodnutí žalované, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

IV.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se plně ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu správního a soudního spisu následující podstatné skutečnosti.

[8] Dne 17. 1. 2019 byl stěžovatel kontrolován německou policií na dálničním odpočívadle v Německu (za českými hranicemi). Při kontrole bylo zjištěno, že přicestoval z území České republiky a že není držitelem platného cestovního dokladu, víza ani jiného pobytového oprávnění. Dne 18. 1. 2019 byl stěžovatel na česko-německých hranicích převzat Policií České republiky podle readmisní dohody mezi vládou České republiky a Spolkové republiky Německo a současně byl zajištěn podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

[9] Dne 18. 1. 2019 bylo stěžovateli oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění, v rámci něhož byl sepsán protokol o výsledku. Do protokolu stěžovatel mj. uvedl, že je vietnamské státní příslušnosti, je ženatý, manželka se třemi dětmi žije ve Vietnamu. Cílovou destinací stěžovatele bylo Německo (neboť se tam dají vydělat velké peníze). Cesta probíhala tak, že v srpnu 2018 odcestoval letecky do Rumunska (za cestu zaplatil převaděčům). V Rumunsku nelegálně pracoval. Dne 13. 1. 2019 odjel s dalším převaděčem do Maďarska, kde byl ubytován dva až tři dny. Z Maďarska odjel s jiným převaděčem do Německa, kde byl následně zadržen německou policií. Dále uvedl, že nemá v České republice ani v Evropské unii žádné příbuzné ani blízké osoby, ani žádné vazby. Doplnil, že nehodlá žádat o azyl; chce se co nejrychleji vrátit zpět do Vietnamu. Ve Vietnamu má rodinu i zázemí a není mu znám žádný důvod, který by mu v návratu do Vietnamu bránil. Žije v bezpečné části Vietnamu, žádné nebezpečí mu nehrozí.

[10] Správní orgán I. stupně si vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování stěžovatele a zprávu o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu a následně dne 22. 2. 2019 vydal rozhodnutí, jímž uložil stěžovateli správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na jeden rok. Toto rozhodnutí napadl stěžovatel odvoláním. Rozhodnutím žalované ze dne 26. 3. 2019 bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutí žalované napadl stěžovatele žalobou, kterou zamítl krajský soud shora rekapitulovaným rozsudkem. Tento rozsudek napadl stěžovatel kasační stížností (rekapitulována shora), ve které poukazoval na nepřiměřenost rozhodnutí o vyhoštění, resp. zákazu vstupu na území členských států Evropské unie.

[11] Správní vyhoštění představuje specifické administrativní opatření spočívající v ukončení pobytu cizince na území České republiky, které je spojeno se stanovením doby k vycestování a doby, po kterou nelze cizinci umožnit další vstup na české území (srov. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Jedná se tedy o rozhodnutí nikoli sankční povahy, ale o správní rozhodnutí, které vyjadřuje zájem státu, aby se konkrétní cizinec nezdržoval na jeho území (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, čj. 5 Azs 125/2004 - 54, č. 864/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 5 Azs 94/2005 - 52, č. 1164/2007 Sb. NSS).

[12] V dané věci byl stěžovatel vyhoštěn podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, podle nichž policie *vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který*

pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, 1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, 2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

[13] Podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo v řízení jednoznačně prokázáno, že stěžovatel naplnil uvedené podmínky. Ostatně ani v řízení před správními soudy netvrdil a nedoložil, že by disponoval cestovním dokladem, vízem, resp. platným oprávněním k pobytu. Stěžovatel namítal, že rozhodnutí o vyhoštění nemělo být vydáno s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci (k tomu poukazoval na důvody, pro které opustil Vietnam, způsob překročení hranic České republiky atp.). Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Azs 121/2017 - 35“ *„Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen naříditi cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (...).“* Obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 Azs 38/2015 - 41, podle něhož: *„při rozhodování o správním vyhoštění není třeba prokazovat cizincovo zavinění, tj. jeho vnitřní psychický stav ke skutečnostem, které zakládají důvod pro uložení správního vyhoštění. Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen naříditi cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 54/2010-74, č. 2129/2010 Sb. NSS).“*

[14] K tvrzené nízké závažnosti protiprávního jednání odkazuje soud na výše uvedené a dodává ve shodě s krajským soudem, že stěžovatel na území České republiky vstoupil (bez cestovního dokladu, jakož i bez víza či jiného oprávnění k pobytu, čímž naplnil rovnou dvě skutkové podstaty zákona o pobytu cizinců) po opakovaném neoprávněném překročení státních hranic několika států EU, k čemuž nadto využíval sítě nelegálních převaděčů. Této síti přitom využil dobrovolně a vědomě (sám uvedl, že za služby převaděčů zaplatil několik tisíc EUR). Krajskému soudu nelze vytýkat ani navazující argumentaci vč. té obsažené v bodě 21 rozsudku. Zde krajský soud přezkoumatelně a srozumitelně vysvětlil, z jakého důvodu nepovažuje argumentaci stěžovatele stran nízké závažnosti jednání za případnou. Nejvyšší správní soud se s argumentací krajského soudu v tomto směru zcela ztotožňuje.

[15] Pokud pak stěžovatel brojil proti délce doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území EU, konstatuje soud, že stanovení této doby je *„výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno“* (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31). Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány dostaly uvedenému požadavku. Doba, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území EU, byla stanovena v rámci zákonného limitu (ve výši jedné třetiny), přičemž správní orgány náležitě odůvodnily, z jakého důvodu byla stanovena doba právě v takové výši, přičemž přihlížely i ke konkrétním okolnostem dané věci (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Azs 7/2014 - 36). K tomu

pokračování

viz zejména str. 6 prvostupňového rozhodnutí a str. 4 a násl. žalobou napadeného rozhodnutí. Nutno dodat, že stěžovatel ani neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by bylo lze stanovení uvedené doby považovat za nepřiměřené.

[16] Jestliže pak stěžovatel poukazoval na nutnost aplikace § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, konstatuje soud předně, že podle tohoto ustanovení platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění *podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 6 a 7 se nevzdá, jestliže cizinec žádající o mezinárodní ochranu podle zvláštního právního předpisu na území přichází přímo ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, a na území vstoupí nebo pobývá bez povolení a sám se bez prodlení přihlásí policii nebo ministerstvu a prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup nebo pobyt.*

[17] I podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatel nesplnil žádnou z podmínek pro aplikaci citovaného ustanovení. Stěžovateli předně nebylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 nebo 7 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel byl vyhoštěn podle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel nadto nepožádal o mezinárodní ochranu (do protokolu uvedl, že o ni žádat nemíní) ani nepřišel na území České republiky ze státu, kde by mu hrozilo pronásledování nebo vážná újma. Ostatně stěžovatel ani netvrdil, v čem by měla taková hrozba konkrétně spočívat. Stěžovatel se zároveň sám nepřihlásil policii ani ministerstvu; stěžovatel byl zadržen německou policií po nelegálním opuštění České republiky, kam vstoupil rovněž nelegálně. Netvrdil ani závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Zdejší soud se s jejich hodnocením ztotožnil a plně jej přebírá. Z tohoto důvodu nemohl kasační soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací.

[19] Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[20] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publikován pod č. 173/2004 Sb. NSS).

[21] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[22] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven zástupce - Mgr. Ladislav Bárta, advokát. Podle § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským

soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle věty první téhož ustanovení zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky), neboť neshledal důvody pro přiznání další odměny (podpůrně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 7 Azs 39/2019 - 39). Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2019

JUDr. Tomáš
Foltas
předseda senátu